

HET KERSTFEEST IN HET WOOD

DOOR

HERMAN.

KORENHALMEN,

Vertellingen voor de Jeugd.

No. 11.

ROTTERDAM.
J. M. BREDEE.

I.

Vader Wenzel leefde met zijn beide kindertjes, Bernard en Elize, in zeer behoeftige omstandigheden. Vroeger had hij beter dagen gekend, maar door allerlei beproevingen was hij telkens^{er} meer achteruit gegaan en vooral na den dood van zijne vrouw, wier langdurige ziekte al zijne vroeger bespaarde penningen verteerd had, was hij genoodzaakt geworden zich zooveel mogelijk te bekrimpen. Hij woonde nu in een bouwvallig huisje in een bosch, waar hij zich bezig hield met het maken van houten lepels, die hij in de naburige dorpen trachtte te verkoopen. Deze kunst verstond hij echter zóó goed, dat zijn eenvoudig handwerk hem nog net genoeg opleverde om voor zich en zijn kinderen brood en kleeren te koopen.

Overigens was het natuurlijk behelpen en menigeen zou in Wenzels plaats van gebrek lijden gesproken hebben. Dit deed hij echter niet, want hij vreesde God.

Het waren trouwens een paar lieve, oppassende kinderen, die al het mogelijke deden om vader behulpzaam te zijn. Wel was Bernard pas acht en Elize vijf jaren oud, maar toch wisten beiden wel iets te vinden, om zich in de armoedige huishouding verdienstelijk te maken.

Het meeste genot smaakten ze als vader des avonds

zijn werk neerlegde en hun de een of andere geschiedenis uit den Bijbel vertelde of ter afwisseling met hen het fraaie prentenboek bekeek, dat als een kostbare schat, altijd zeer zorgvuldig werd opgeborgen.

Eens op een avond waren ze weer hiermede bezig, toen vader hen wees op een eigenaardige plaat, waarop een man stond afgebeeld, die met een klein kind op de schouders, door een ondiep water waadde en waaronder geschreven stond: Christophorus.

»Toe, vader, vertel ons hier wat van!» vroeg Bernard, die de plaat wel reeds meermalen gezien, maar de verklaring nog nooit gehoord had. »Wie was die Christophorus?»

Vader glimlachte en zeide: »Ja, mijn jongen, dat wil ik u wel vertellen, want daar is een mooie geschiedenis aan verbonden, hoewel ik niet zeker weet of het werkelijk gebeurd is; maar in elk geval kunt ge er iets goeds uit leeren.

»Lang, heel lang geleden, zoo verhaalt men, leefde er een groote en sterke man, die Ophorus heette en die het liefst bij den grootsten, rijksten en sterksten man dienen wilde, dien hij vinden kon. Hij zocht en zocht, en als hij hem meende gevonden te hebben, dan diende hij dezen ook trouw. Maar nauwelijks hoorde hij, dat er nog iemand sterker of grooter of rijker was dan zijn meester, of hij verliet hem weer en zocht den anderen op. Eindelijk echter meende hij toch den allersterksten gevonden te hebben, toen hij tot zijn verbazing bemerkte, dat deze zich eerbiedig boog voor een ander, die Jezus Christus heette. »Is deze sterker dan gij?» vroeg Ophorus aan zijn meester.

„Ja' antwoordde de meester, „machtiger dan Hij is niemand.’

„Dan moet ik Hem dienen,’ sprak Ophorus beslist. „Kunt gij mij ook zeggen, waar ik Hem vinden kan?’

„Hij woont in den Hemel en daar kunt ge zoo aanstonds maar niet komen.’

„Dus kan ik Hem dan niet dienen.’

„O, zeker! Als ge dit ernstig wilt, toon dan uwe liefde jegens armen en hulpbehoevenden, want Hij heeft gezegd, dat wat men den minsten doet, Hij dit acht, als aan Zich zelf gedaan.’

„Hoe kan ik dat doen?’ vroeg Ophorus weer.

„Wel,’ hernam de ander, „gij zijt groot en sterk en ginds stroomt een onstuimige rivier. Aan de overzijde daarvan staat een kerk en de menschen aan deze zijde zouden zoo gaarne daarheen gaan, maar zij kunnen niet over het water komen. Wanneer gij nu daarheen gaat en die menschen overdraagt, dan dient gij zonder twijfel den Heer Jezus Christus.’

»Nauwelijks hoorde Ophorus dit, of hij ging heen en bouwde zich aan den oever der rivier een kleine hut bij een ondiepe plaats en ieder, die wilde, werd door hem bereidwillig naar den overkant gedragen. Dit deed hij jaren lang, altijd vriendelijk, altijd bereidwillig, bij dag en bij nacht, totdat hij oud en grijs geworden was.

»Eens op een nacht nu, toen hij zich reeds ter ruste gelegd had, hoorde hij duidelijk aan de overzijde der rivier iemand roepen. Hij stond op, ging naar buiten luisterde nog eens en, ja, een zwakke stem klonk over het water: „Haal over!’ Zonder dralen begaf Ophorus zich te water, maar aan den overkant geko-

men, vond hij niemand. Hij keerde dus weer terug, maar nauwelijks had hij zich neergelegd of hij hoorde dezelfde zwakke stem „Haal over! „Ik moet mij bepaald vergist hebben, toen ik meende dat er niemand was,“ dacht de man, en andermaal baadde hij door den kouden stroom, doch, te vergeefs er was niemand te vinden. Zonder morren keerde hij terug en stond op het punt van in te slapen, toen hij tot verbazing voor de derde maal hetzelfde geroep vernam en nu nog veel duidelijker dan de vorige keeren, zoodat hij er geen oogenblik aan twijfelde, of er moest daar toch iemand zijn, die overgezet wilde worden. Ten derde male kleedde hij zich aan om de onaangename wandeling door het koude water te ondernemen, doch ditmaal niet te vergeefs. Aan den overkant vond hij een klein kindje, ongeveer zoo groot als Elize, dat hem dringend smeekte om over gedragen te worden. Zonder te knorren, nam Ophorus het kind op de schouders en begaf zich andermaal te water. Doch, hoe licht deze last in het begin ook was, het kind werd hoe langer zoo zwaarder, zoo zwaar zelfs, dat den ouden man het zweet van het voorhoofd droop, toen hij den overkant bereikte. Daar zette hij het kind neer; maar verbeeld u zijn ontsteltenis, toen hij zag, hoe het knaapje omstraald was door een hemelschen glans en het hem aldus aansprak:

„Gij hebt wel gedaan, Ophorus! Uw naam zal voortaan zijn Christophorus, want gij hebt uwen Heer gedragen. Ik ben Jezus Christus, de Heer der gansche aarde en ik ben gekomen om u mijn trouwen knecht, naar den Hemel te roepen, waar gij uw loon zult ontvangen voor de diensten, die gij Mij hebt bewezen.“

»En toen het kind dit gezegd had, was het plotse-
ling verdwenen en, Ophorus — nu Christophorus,
d. w. z. Christusdrager — trad zijne eenvoudige wo-
ning binnen, legde zich neder, sloot de oogen, maar
ontwaakte hier op aarde niet meer: hij was naar
den Hemel.»

Vader zweeg een oogenblik. Toen hij echter be-
merkte, dat de vreemde legende niet geheel door de
kinderen begrepen was, gaf hij er nog een eenvou-
dige verklaring van en vergat niet erop te wijzen,
hoe verkeerd het is te meenen, dat men den hemel
verdienen kan, voor Bernard althans duidelijk genoeg,
om hem te doen uitroepen:

»O, Vader, toch wil ik ook zulk een Christophorus
worden, ik wil ook den Heere Jezus dienen!»

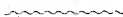
»Als ge dat meent, mijn jongen,» hernam vader
Wenzel, »dan moet ge ook altijd trouw en gewillig
doen, wat Hij u heeft opgedragen.»

»En wat is dat?» vroeg Bernard.

»Wel,» zei vader, »alles doen, wat de Heere u in
Zijn Woord gebiedt: Hem lief hebben en uwen vader
gehoorzaam zijn, altijd de waarheid zeggen en het
kwaad ontvlieden, ook wanneer u dit moeilijk valt.»

»Dat wil ik ook,» sprak de knaap, met vuur. Maar
vader, gaf hem den raad, om maar nooit op zich
zelf te vertrouwen, doch gestadig den Heere te bid-
den, om kracht om de goede voornemens ten uitvoer
te brengen.

Ook dit beloofde Bernard.

II.

De zomer was voorbijgegaan, de herfst had de boomen reeds ontbladerd en nu was de winter ingetreden. Het was dus koud in de schamele woning van Wenzel.

»Bernard,» zeide vader op zekeren dag, »het is weer zoo, mijn jongen, het rijshout is op, trek dus je wanten aan en doe een warme das om den hals en ga maar weer wat zoeken.»

Dat liet de vlijtige jongen zich geen tweemaal zeggen. Hij ging graag het bosch in en, bovendien, hij had de les van Christophorus nog niet vergeten. In een korten tijd had hij een grooten stapel takken verzameld en juist was hij bezig een lang, dik touw uit den zak te halen, om de takken bij elkaar te binden, toen hij plotseling hoorde roepen. Hij keek rond, maar zag niemand. Toen echter het geroep herhaald werd, dat hem onwillekeurig herinnerde aan het »Haal over!» uit de geschiedenis van Christophorus, deed hij eenige stappen voorwaarts en, ja, daar zag hij in de verte iemand staan, die hem wenkte. Het was een deftig gekleed heer, op wien Bernard nu ijlings toeliep, om te vernemen, wat deze van hem wenschte.

»Ik dacht, dat ik in het bosch den weg wist, maar dat lijkt er niet naar,» sprak de vreemde, »kunt ge mij ook op den weg brengen, die naar de stad leidt?»

»Wel zeker, mijnheer,» zei Bernard, »kom u maar mee, we zijn er dadelijk,» en parmantig stapte hij vooruit in het volle besef van zijn waardigheid als wegwijzer. »Hier zijn we er al; »daar, ziet u dien kerktoren ginds? Dat is de stad.»

»Mooi,» zeide de vreemdeling, »nu zal ik het wel vinden.» Bernard groette beleefd en wilde heen gaan, maar mijnheer, die hem al een paar malen onderzoekend had aangezien, hield hem nog even staande, nam hem nog eens nauwkeurig op en vroeg toen :

»Hoe is je naam, ventje?»

»Ik heet Bernard Wenzel, mijnheer!»

»Zoo, en waar woont ge?»

»Ginds, mijnheer, een eindje verder het bosch in.»

Mijnheer wist nu blijkbaar genoeg, mompelde in zich zelf iets, dat Bernard niet verstond en reikte toen den knaap een groot stuk zilvergeld toe, met de woorden :

»Ziedaar, Bernard, dat is voor je moeite. Maar niet versnoepen, hoor! en dadelijk aan vader geven.»

Bernard knikte toestemmend, maar vergat te bedanken. Opgetogen van blijdschap liep hij nu terug naar zijn takkebos, maar vóór hij dien opnam greep hij nog eens het geldstuk, bekeek het aan alle kanten en kon maar niet gelooven, dat die schat nu werkelijk van hem was.

»Wat ga je met dat geld doen?» vroeg plotseling een stem achter hem.

Bernard schrikte, maar werd spoedig gerust gesteld toen hij zijn speelkameraad Frans, den zoon van den boschwachter achter zich zag staan.

»Ik zal het aan mijn vader geven,» zei Bernard.

»Niet doen, hoor!» zei de ander; laten we samen naar de stad gaan, daar zijn we nu niet ver van daan, en dan koopen we speculaas, daar is het nu juist de tijd voor.»

Bernard antwoordde niet, maar alsof hij zijn raad-

gever begon te wantrouwen, sloot hij het geldstuk vaster in de hand en schudde het hoofd.

»Je zoudt voor zusje ook wat kunnen meebrengen, die zou nog al niet in haar schik zijn!» meende Frans. En dat hielp. Bernard begon er over na te denken. »Maar dan voor vader ook wat,» zei hij hardop.

»Neen, dat liever niet, jo,» zei Frans, »want dan vraagt je vader, hoe je aan dat geld komt. Neen, jij en je zusje moeten het stilletjes opeten en niets zeggen.»

Stilletjes, neen dat kon Bernard niet, dan zou het hem toch niet smaken. »Maar die Mijnheer heeft gezegd, dat ik het geld aan mijn vader moest geven» was zijn antwoord.

Frans keek den eenvoudigen knaap, die nog een jaar of drie jonger was dan hij, met een vreemden blik aan.

Hij ging echter voort:

»Je zoudt ook nog wat anders kunnen koopen. Er is in de stad zooveel moois te zien: een zweep of een mes of wat anders.»

't Leek waarlijk of de ondeugd Bernards zwak kende; want nauwelijks had deze het woord »mes» gehoord, of zijn oogen begonnen te glinsteren. »Is zoo'n mes duur?» vroeg hij.

»Wel neen,» zei Frans, »voor 25 centen heb je al een mooi, zoo een dat je open en toe kunt doen. Je houdt dus nog heel wat over.»

Bernard begon hoe langer hoe meer belust te worden. Nog een oogenblik stond hij te twijfelen, of hij het doen zou of niet, terwijl Frans zijn uiterste best deed hem al de voordeelen van een zakmes zoo mogelijk voor te schilderen. De booze was listig genoeg om het den jongen zoo begeerlijk te maken,

dat hij eindelijk voor de verzoeking bezweek en met zijn slechten vriend den weg naar de stad insloeg om . . . . kwaad te doen.

Arme jongen! Was er dan nu niemand hier, die hem tegen de verleiding in bescherming nam?

Neen niemand was er te zien. Het was doodstil op den eenzamen weg, maar . . . . de Heere waakte en Hij is machtiger dan de booze.

»Kom nu gauw over de brug en dan een paar huizen om den hoek, daar is de winkel,» zei Frans, toen zij aan de rivier gekomen waren, die hen van de stad scheidde. Met haastige schreden liepen ze voort en reeds waren ze bijna aan het eind van de lange brug gekomen, toen Bernard plotseling stilstond, met beide handen naar de leuning greep, en onbeweeglijk in het water bleef turen.

»Wat is er?» riep zijn makker ongeduldig. »Is er wat in het water gevallen? Vooruit, anders komt ge te laat thuis; we moeten ons haasten.»

Bernard gaf hem echter geen antwoord. Onrustig klemde hij zich aan de leuning vast en dwaalde zijn blik van den eenen oever naar den anderen. Hij dacht aan Christophorus. Hier was deze misschien wel doorgewaad met het Kind op zijn schouders, zwoegend onder zijn zwaren last, zooals vader verteld had . . . . en hij, Bernard, die zich zoo vast voorgenomen had, om alleen te doen, wat de Heere Jezus gaarne wilde, hij was nu op weg om te doen wat hij niet doen mocht.

»Weg, weg!» klonk een stem in zijn binnenste.

Met een ruk maakte hij zich los uit de handen van Frans en als een opgejaagd wild vloog hij heen

langs denzelfden weg, dien zij zooveen gegaan waren.

»Lafferd!» schold Frans hem achterna, »wacht maar, ik zal je wel krijgen!»

Van dat »krijgen» kon echter op 't oogenblik niet veel komen, want juist zag hij een eind voor zich uit den onderwijzer van de school. Hij was dus wel genoodzaakt, tot zijn spijt, om Bernard in den steek te laten en als deze geweten had, waarom Frans hem niet achterna liep, dan zou hij den onderwijzer zeker voor een engel gehouden hebben, dien de Heere Jezus gezonden had om hem voor verdere verzoeking te bewaren. Bernard had namelijk, in den angst van het oogenblik al voortjellend, tot den Heere om hulp geroepen, Die zooveel sterker was dan hij.

Nog bijtijds dacht hij eraan, dat hij eigenlijk van huis gegaan was om rijshout te halen. Hij zocht dus zijn takkebos weer op en ging toen onverwijld naar huis.

Dicht bij huis gekomen, zag hij vader al op den uitkijk staan. Dat deze ongerust geworden was, over het lange uitblijven van den knaap, en nu dubbel verblijd, dat hij hem eindelijk zag aankomen, is te begrijpen. Bernard behoefde dan ook niet veel verontschuldigen te maken en toen deze hem ten overvloede met korte woorden verteld had, wat er gebeurd was en hoe hij bijna een mes gekocht en vader zou bedrogen hebben — bijna — neen, toen was vader niet boos, maar hij sloot zijn zoon in de armen en zeide: »Mijn lieve, kleine Christophorus, ge hebt vandaag gedaan, wat de Heere Jezus u heeft opgedragen en al heeft het je ook moeite gekost, ge hebt je dapper gehouden.

III.

Het was Kerstmis en hoewel ongaarne moest vader naar de stad.

De kinderen wachtten geduldig de terugkomst van vader af, maar dat viel hun niet mee: vader bleef langer weg dan ze gedacht hadden. Ze vermaakten zich echter zoo goed mogelijk en beiden luisterden goed of ze geen voetstappen hoorden aankomen, zonder eraan te denken, dat dit nu door de gevallen sneeuw niet mogelijk was.

Och, hoor! wat was dat? Geen voetstappen, maar »tingelingeling,” een narrenslede, die vlak voor het huisje stil hield. Dat was wat vreemds! Kwam vader dan in eene slede terug? Nieuwsgierig opende Bernard de deur en nu zag hij tot zijn niet geringe verbazing denzelfden heer uit de slede stappen, wien hij eergisteren in het bosch den weg gewezen had.

»Wel, mijn jongen — Bernard, niet waar? Is vader thuis?

»Op 't oogenblik niet, mijnheer,” gaf Bernard ont-hutst ten antwoord. Vader is een poosje geleden naar de stad gegaan, maar hij zal wel gauw terug komen.”

»Zoo, nu dan mogen we wel even binnen komen, he?” Zij kwamen binnen, gingen zitten en praatten vriendelijk met de kinderen.

Mijnheer keek ondertusschen de schamele woning eens rond en zich tot de dame wendend, zeide hij zachtjes: 't Is hoog tijd, dat er verandering komt, ziet ge wel?”

Zijn vrouw knikte toestemmend.

Elize keek van tijd tot tijd nieuwsgierig naar een groot pak, dat mijnheer naast zich had neergelegd, en Bernard tuurde door het venster of hij vader niet zag aan komen.

Eindelijk, ja, daar zag hij hem in de verte komen. Met een kreet van blijdschap sprong hij op, wipte de deur uit en snelde zijn vader tegemoet.

Opgewonden greep hij dezen bij den arm en eer vader nog vragen kon, wat er gaande was, had Bernard hem al verteld, dat er een vreemde heer en dame op hem zaten te wachten, die zeiden, dat ze door den Heere Jezus gezonden waren.

Vader Wenzel begreep er niets van en toen hij de fraaie slede voor de deur zag staan, werd hij niet weinig nieuwsgierig naar de personen, die hem kwamen bezoeken en die blijkbaar niet tot de arme lui behoorden.

Verbeeld u echter zijn ontroering, toen hij binnentredend, in dien vreemden heer niemand anders herkende, dan . . . . zijn eigen broer Frederik, die jaren geleden naar het buitenland vertrokken was en van wien hij sedert niets had vernomen.

Veel tijd tot bezinning had hij niet; want zijn broer trad op hem toe en viel hem om den hals met den uitroep:

»Ernst, mijn broeder! wat ben ik blij, je eindelijk gevonden te hebben. Lang heb ik tevergeefs naar je gezocht, maar de Heere heeft het nu zoo wonderlijk geleid, dat we elkaar juist op het kerstfeest zouden ontmoeten. Hier is mijn lieve vrouw.»

»Je zuster!» herhaalde de dame, terwijl ze op-

stond en den schamel gekleeden werkman omhelsde.

Wenzel kon bijna geen woord uitbrengen. Met gevouwen handen en ten Hemel geslagen oogen stond hij als aan den grond vastgenageld. »Dat is van den Heere!» riep hij eindelijk uit.

Bernard zei nu, dat Oom dezelfde heer was, die hem van de week dat geldstuk gegeven had.

»Ja,» zeide Oom daarop, »ik was wat blij, dat ik hem zag; anders was ik misschien geheel verdwaald geraakt. Ge moet weten, dat ik in het vaderland teruggekeerd, lang heb moeten vragen eer ik te weten kwam, dat ge hier in dit bosch woondet. Nu ging ik er van de week juist op uit, om voorloopig eens te zoeken, dan kon ik er te zekerder van zijn op het Kerstfeest u te ontmoeten. Daarom besloot ik den boschwachter maar op te zoeken en van hem kwam ik nauwkeurig te weten, waar je woning stond. Daarop ging ik heen, maar geraakte op een dwaalweg, totdat ik Bernard zag, die mij zoo flink uit de war hielp. Zoodra ik hem zag, meende ik uw aangezicht in het zijne te herkennen; ik vermoedde dus, dat hij uw zoon was en mijn vermoeden werd spoedig bewaarheid, toen ik hem naar zijn naam vroeg! Nu was alle twijfel opgeheven en ik dankte den Heere, dat hij mijn weg voorspoedig gemaakt had.

»En nu zie, lieve Broeder» — zoo ging de heer Frederik Wenzel voort — »ge weet, dat ik als jongeling naar Duitschland ging, om een betrekking te zoeken. Welnu, God heeft mij daar niets dan voorspoed geschonken; Hij heeft mij rijk gezegend, wij danken God, dat Hij ons in staat heeft gesteld, u uit den nood te redden. Reeds heden zullen we te zamen.

genieten van dien overvloed, dien de Heere ons heeft geschonken.”

Bij deze woorden opende Frederik Wenzel het pak, dat Elize's aandacht reeds zoo lang had bezig gehouden en, geholpen door Mevrouw, bracht hij nu stuk voor stuk allerlei geschenken, zoowel voor zijn broeder als voor diens kinderen ter tafel. Bernard en Elize zetten groote oogen op, toen zij al dat moois voor het eerst van hun leven zagen en dat het heerlijke gebak, dat nog aan de geschenken werd toegevoegd, hen deed watertanden, behoeft wel niet te worden opgemerkt.

In vader Wenzel's oogen stonden tranen van vreugde en dankbaarheid. »De Heere is goed, Frederik,” zeide hij. »Wel heb ik mij langen tijd moeten behelpen en is de nood meermalen zoo hoog geweest, dat ik meende te bezwijken; maar God heeft mij toch telkens weer uitgeholpen en mij rijkelijk gezegend met Zijne tegenwoordigheid. Hartelijk dank, lieve Broeder en Zuster, dat ge mij naast God op dit Kerstfeest zulk een vreugde bereidt.”

Mevrouw Wenzel had ondertusschen alles voor den feestmaaltijd in orde gebracht.

Aan dien maaltijd werden nu nog heel wat harte-lijke woorden gewisseld en plannen gemaakt.

Reeds den volgenden dag werd de reis naar het buitenland aanvaard, waar met behulp van zijn broeder vader Wenzel een goede betrekking zou kunnen krijgen, maar dit Kerstfeest in het woud, het schoonste dat zij ooit gevierd hebben, bleef hun leven lang in dankbare herinnering voortleven.

